

Wytyczne do zadania problemowego

Ad 1.

Nadzorca sądowy nie miał obowiązku sporządzenia testu zaspokojenia.

Zgodnie z art. 10a ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego, testu zaspokojenia nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym prowadzonym wobec dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą. Nadto zgodnie z art. 10 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, plan restrukturyzacyjny zawiera, między innymi, opis przedsiębiorstwa dłużnika, który z kolei zawiera informację, czy w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego dłużnik był mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą.

Definicja legalna mikroprzedsiębiorcy zawarta jest w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Zgodnie art. 7 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, za mikroprzedsiębiorcę uznaje się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym roku z dwóch ostatnich lat obrotowych spełniał łącznie następujące warunki:

- a) zatrudniał średniorocznie mniej niż 10 pracowników oraz
- b) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz z operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 2 milionów euro, lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 2 milionów euro.

Nadto w art. 2 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości), wskazuje się, że do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia należy rozumieć zgodnie z definicją zawartą w prawie krajowym:

- a) niewypłacalność;
- b) prawdopodobieństwo niewypłacalności;
- c) mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej "MŚP").

W oparciu o stan faktyczny wskazać należy, że dłużnik w omawianym okresie nie zatrudniał więcej niż 10 pracowników i jego obrót nie przekraczał w ostatnich dwóch latach 900 000 zł.

Ad 2.

a) Wierzyciel Jan Kawa posiada względem dłużnika wierzytelność solidarną w kwocie 17 000 zł wraz z Anną Kawą, zatem winni oni głosować łącznie, przez wspólnego pełnomocnika, (którym może być jeden z wierzycieli solidarnych; zadanie wyraźnie wskazuje na istnienie solidarności wierzycieli, nie jest przedmiotem rozważań, na jakiej podstawie solidarność wierzycieli powstała). W przypadku niedokonania wyboru pełnomocnika za wierzycieli solidarnych głosuje zarządca.

Zgodnie z art. 108 Prawa restrukturyzacyjnego, wierzyciele, którzy mają wierzytelność solidarną lub niepodzielną, głosują przez wspólnego pełnomocnika. Pełnomocnikiem może być również jeden z wierzycieli. Jeżeli wierzyciele ci nie dokonają wyboru pełnomocnika, w ich imieniu głosuje zarządca ustanowiony według przepisów Kodeksu cywilnego o zarządzie związanym ze współwłasnością. Niedokonanie przez wierzycieli, o których mowa w art. 108 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, wyboru pełnomocnika lub nieustanowienie zarządcy nie stanowi przeszkody do wyznaczenia terminu i odbycia zgromadzenia wierzycieli. W zawiadomieniu o terminie zgromadzenia wierzycieli zwoływanym w celu głosowania nad układem (art. 105 Prawa restrukturyzacyjnego) należy pouczyć wierzycieli o treści art. 108 Prawa restrukturyzacyjnego.

W przedstawionym stanie faktycznym Jan Kawa, jako wierzyciel solidarny, nie był uprawniony do oddania głosu samodzielnie.

b) Zygmunt Zajączkowski nie ma prawa głosu na zgromadzeniu wierzycieli, ponieważ nabył wierzytelności w drodze przelewu (data umowy cesji 12 października 2025 r.) od Janusza Machonia po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego (data otwarcia postępowania 5 września 2025 r.). Zgodnie zaś z treścią art. 109 Prawa restrukturyzacyjnego, wierzyciel nie ma prawa głosu na podstawie wierzytelności, którą nabył w drodze przelewu lub indosu po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego. Nabycie wierzytelności przez Zygmunta Zajączkowskiego jest w pełni skuteczne, nawet jeżeli nastąpiło po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego dłużnika. Jako nabywca wierzytelności jest wierzycielem dłużnika i uczestnikiem postępowania restrukturyzacyjnego. Jest tylko ograniczony w prawie do głosowania. W przypadku zawarcia i zatwierdzenia układ będzie obejmował również wierzyciela, który nabył wierzytelność w drodze przelewu po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego. Oprócz braku prawa głosu na zgromadzeniu wierzycieli, suma wierzytelności uprawniającej do głosowania nad układem w spisie wierzytelności będzie równa zero, zaś suma wierzytelności będzie wynosić 23 600 zł, co oznacza również,

że wierzytelność ta nie będzie liczyła się przy ustalaniu sumy wierzytelności przysługującej głosującym wierzycielom w oparciu o art. 119 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego.

c) Wierzyciel Przedsiębiorstwo Remontowe SFINKS S.A. w G.

W sytuacji, w której wierzyciel uzyska w postępowaniu pozarestrukturyzacyjnym korzystne dla niego orzeczenie, wówczas, chcąc umieszczenia wierzytelności w treści spisu wierzytelności, winien przedłożyć je sędziemu-komisarzowi, bowiem ten dokonuje w tym trybie zmiany spisu wierzytelności tylko i wyłącznie stosownie do przedłożonych mu prawomocnych orzeczeń, w oparciu o art. 101 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego.

Na zgromadzeniu wierzycieli sędzia-komisarz może zmienić spis wierzytelności poprzez dodatkowe umieszczenie wierzytelności tego wierzyciela w spisie. Wysokość wierzytelności wynika z treści prawomocnego orzeczenia sądu okazanego na zgromadzeniu. W przypadku, gdy sędzia-komisarz nie zmienił spisu wierzytelności na podstawie art. 101 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, to zgodnie z treścią art. 107 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego na zgromadzeniu wierzycieli prawo głosu mają wierzyciele, których wierzytelności zostały umieszczone w zatwierdzonym spisie wierzytelności oraz wierzyciele, którzy stawiają się na zgromadzeniu wierzycieli i przedłożą sędziemu-komisarzowi tytuł egzekucyjny stwierdzający ich wierzytelność.

Wierzytelność Przedsiębiorstwa Remontowego SFINKS S.A. w G. będzie liczyła się przy ustalaniu sumy wierzytelności przysługującej głosującym wierzycielom w oparciu o art. 119 ust. 1 w zw. z art. 107 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego.

Ad 3.

Zgodnie z treścią art. 105 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego, zawiadomień wierzycieli o terminie zgromadzenia wierzycieli dokonuje nadzorca sądowy albo zarządca za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366 ze zm.) albo za pośrednictwem komornika sądowego w sposób określony w ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1458). Jeżeli wierzyciel w postępowaniu wniósł pismo za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, to zawiadomienia o terminie zgromadzenia wierzycieli dokonuje się za pośrednictwem tego systemu. Przepis art. 131¹ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się. Jak wynika ze stanu faktycznego, nadzorca sądowy skierował zawiadomienie o terminie zgromadzenia wierzycieli do Anny Powroży na adres zamieszkania za pośrednictwem Poczty Polskiej.

Poza tym zgromadzenie wierzycieli zwołuje się przez obwieszczenie - art. 105 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego.

Zgodnie z normą art. 113 ust. 1, 3 i 4 Prawa restrukturyzacyjnego, na zgromadzeniu wierzycieli można zawrzeć układ, jeżeli w zgromadzeniu uczestniczy co najmniej jedna piąta wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem. Brak dowodu doręczenia zawiadomienia o zgromadzeniu wierzycieli wierzycielom, których liczba nie jest większa niż połowa wierzycieli uprawnionych do głosowania, a kwota ich wierzytelności nie przekracza jednej trzeciej sumy wierzytelności uprawnionych do głosowania nad układem, nie stoi na przeszkodzie odbyciu zgromadzenia wierzycieli i głosowaniu nad układem.

Jeżeli po przeprowadzeniu głosowania okaże się, że głosy wierzycieli, o których mowa w ust. 3 powyższego przepisu, mogłyby wpłynąć na wynik głosowania, sędzia-komisarz zarządza przerwę w zgromadzeniu wierzycieli w celu prawidłowego doręczenia zawiadomienia, chyba że stwierdzi na podstawie dowodu z dokumentu, że wierzyciele wiedzieli o zgromadzeniu.

W oparciu o stan faktyczny należy przyjąć, iż suma wierzytelności Anny Powroży nie przekracza jednej trzeciej sumy wierzytelności uprawnionych do głosowania nad układem, wynosi ona bowiem 12 000 zł. Jedna trzecia ogólnej sumy wierzytelności uprawnionych do głosowania nad układem wynosi 105 666 zł. Uprawnionych do głosowania nad układem było 7 wierzycieli.

Brak dowodu doręczenia zawiadomienia Annie Powroży nie był przeszkodą do odbycia zgromadzenia wierzycieli i głosowania nad układem.

Ad 4.

Na zgromadzeniu wierzycieli zaistniały przesłanki do stwierdzenia przyjęcia układu przez sędziego-komisarza.

Zgodnie z treścią art. 119 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, uchwała zgromadzenia wierzycieli o przyjęciu układu zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.

Jak wynika z treści zadania problemowego, głosowane propozycje układowe dla wszystkich wierzycieli były jednakowe, nie dokonano podziału wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów, zatem nie miały zastosowania regulacje określone

w dalszych ustępach art. 119 Prawa restrukturyzacyjnego (dotyczy zapisów ustępu 2, 3, 4 i 5 tego artykułu).

W związku z faktem, że wśród wierzycieli dłużnika SAFARI spółka z o.o. nie było wierzycieli, którym przysługują wierzytelności ze stosunku pracy i którzy wyrazili zgodę na objęcie ich układem, którym przysługują wierzytelności z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego, czy których wierzytelności są zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia

- nie było obowiązku przedstawienia i głosowania nad propozycjami układowymi przewidującymi podział na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów.

Analizując wymagane większości bez podziału wierzycieli na grupy obejmujące kategorie interesów układ uzyskał wymagane większości:

Suma wierzytelności wierzycieli głosujących na zgromadzeniu wierzycieli to 288 000 zł:

1. Poczta Polska S.A. z sumą wierzytelności 35 000 zł, głos ważny, za układem;
2. Bank Millenium S.A. z sumą wierzytelności 42 000 zł, głos ważny, przeciw układowi;
3. Bank Handlowy S.A. z sumą wierzytelności 57 000 zł, głos ważny, za układem;
4. PHU Maluch spółka z o.o. z sumą wierzytelności 62 000 zł, głos ważny, za układem;
5. Przedsiębiorstwo Remontowe SFINKS S.A. w G. z sumą wierzytelności 92 000 zł, głos ważny, za układem.

Suma wierzytelności głosujących za układem 246 000 zł – 4 wierzycieli.

Suma wierzytelności głosujących przeciwko układowi 42 000 zł – 1 wierzyciel.

Na podstawie art. 119 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego układ został przyjęty.